Délről nomád eredetű népcsoportok érkeznek a Középső-Volga Szamara-vidéki szakaszához, s a Volga nagy kanyarja által közrefogott területen telepednek meg. A helyi kutatók általános feltevése szerint *onogur-bolgárok* voltak, ezt azonban néhányan vitatják is, mivel a jövevények temetkezési szokásai (kővel kirakott halomsírok) különböznek a volgai, doni és dunai bolgárok temetőitől. 650 után – valószínűleg több hullámban – újabb déli csoportok érkeznek. A temetkezési szokások sokszínűsége arra utal, hogy kevert népiségűek voltak, anyagi műveltségük számos, az Észak-Kaukázus és a Don–Donyec vidékére jellemző vonással rendelkezett. Minden bizonnyal bolgár-török nyelvet beszéltek, s kapcsolatba kerültek a keleti szomszédságukban élő ősmagyarsággal (→ 550–750). Ezért joggal feltehető, hogy bolgár-török jövevényszavaink legkorábbi rétege ekkor kerülhetett nyelvünkbe. (→ 740/750–950)